

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: N., nar. X., štátny príslušník Afganistanu, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov S., zastúpený JUDr. Z., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Prešov**, Ľubochnianska 2, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-20-001/2010 zo dňa 2. augusta 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sp 10/2010-31 zo dňa 12. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sp 10/2010-31 zo dňa 12. októbra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-20-001/2010 zo dňa 2. augusta 2010 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-20-001/2010 zo dňa 2. augusta 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ s poukázaním na § 59 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 1.8.2010 o 12.00 hod. navrhovateľa najviac na šesť mesiacov do doby vycestovania, realizácie administratívneho vyhostenia a navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že vzhľadom na dôkazy vykonané v správnom, ako i súdnom konaní, je mu zrejmé, že v prípade zaistenia osoby navrhovateľa boli splnené všetky zákonom ako i medzinárodnými zmluvami ustanovené podmienky pre zaistenie jeho osoby.

Námietky navrhovateľa uvedené na pojednávaní krajského súdu ohľadom tlmočníka MVDr. A., považoval krajský súd za irelevantné, navyše navrhovateľ sám potvrdil, že sa vzdal opravného prostriedku.

Tvrdenie splnomocnenej zástupkyne navrhovateľa, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je špecifikované rozhodnutie o administratívnom vyhostení, o čom súdu nepredložila do skončenia dokazovania uznesením krajského súdu žiaden dôkaz, považoval krajský súd za neopodstatnené. Z administratívneho spisu je naopak preukázaná takáto špecifikácia i číslom konania pred správnym orgánom. Neuvedenie dátumu tohto rozhodnutia a dátumu jeho právoplatnosti nepovažuje krajský súd za podstatnú vadu tohto rozhodnutia, ktoré je možné identifikovať v súlade s rozhodnutím, ktoré sa nachádza v administratívnom spise.

Krajský súd ďalej uviedol, že v súlade s vyjadrením odporcu navrhovateľ nebol zaistený pre spáchanie trestného činu a jeho námietky o neprimeraných finančných nákladoch republiky sú irelevantné. Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľa, že po prepustení zo zaistenia dobrovoľne opustí územie republiky, čo ale poprel na pojednávaní krajského súdu tým, že na takúto cestu nemá finančné prostriedky, poukázal krajský súd na ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákona o azyle) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat, nie je dôvodom

na prepustenie zaisteného cudzinca, pričom konanie podľa osobitného zákona nie je zaistením cudzinca dotknuté.

Krajský súd na záver uviedol, že odporca postupoval správne a v súlade so zákonom, pričom v konaní bola preukázaná odôvodnenosť zaistenia navrhovateľa pre výkon jeho administratívneho vyhostenia a zároveň bola preukázaná dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúcej v jeho umiestnení do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S.

Na základe uvedených skutočností krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu ako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom zástupkyne včas odvolanie v ktorom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu ako aj rozhodnutie odporcu považuje za nesprávne a nezákonné a je toho názoru, že sa nezákonne obmedzila jeho osobná sloboda. Podľa jeho názoru krajský súd ako aj odporca rozhodli nesprávne po právnej stránke, konanie pred správnym orgánom ma inú vadu, ktorá ma za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené.

V odvolaní ďalej uviedla, že navrhovateľ odišiel z Afganistanu s úmyslom požiadať o azyl alebo inú formu medzinárodnej ochrany v bezpečnej európskej krajine. Vyhlásil, že chce požiadať o azyl. Tlmočník MVDr. A., ho ovplyvnil, aby o azyl nežiadal, že mu pomôže dostať sa do Nemecka alebo kam chce. Povedal mu nech nekomunikuje s právnikmi z mimovládnych organizácií a že on mu zabezpečí právnika. Na rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákazu vstupu bolo dopísané, že sa vzdáva podania opravného prostriedku a následne mu bol odovzdaný vypracovaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení. Tlmočník potom s navrhovateľom prestal komunikovať a viac sa mu neozval. Navrhovateľ spolu s ďalšími 4 Afgáncami, ktorí boli spolu s ním zadržaní, podali na menovaného tlmočníka sťažnosť, a to z dôvodu, že ich oklamal a podviedol. Tlmočník konal v rozpore s dobrými mravmi a etikou tlmočníka, pretože daný úkon nezodpovedal vôli navrhovateľa. Následkom vzdania sa podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení bolo nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti tohto rozhodnutia a podľa názoru právnej zástupkyne ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu

odkladný účinok vylúčený nebol a teda rozhodnutie by v danom čase ešte nebolo vykonateľné.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že postup správneho orgánu je nezákonný, nakoľko rozhodnutie o zaistení, ktoré mal navrhovateľ a to, ktoré správny orgán predložil súdu, sú odlišné. V odôvodnení ktoré dostal navrhovateľ nie je uvedené číslo rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu. Domnieva sa preto, že takýto postup správneho orgánu by mohol napĺňať znaky skutkovej podstaty trestného činu marenie spravodlivosti v zmysle § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Ak by totiž predmetné rozhodnutie odporca opravil, v zmysle Správneho poriadku je povinný o tom upovedomiť účastníka konania, čo sa v tomto prípade nestalo. Správny orgán doručil opravené rozhodnutie právnej zástupkyňi navrhovateľa až po pojednávaní dňa 14.10.2010.

Rozhodnutie krajského súdu ako i rozhodnutie odporcu považoval navrhovateľ za nezákonné a nesprávne a preto, vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa vracia na nové konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. februára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol kontrolovaný policajnou hliadkou 1.8.2010, pričom pri kontrole nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. Negatívnou lustráciou v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bolo zistené, že menovaný nemá udelený pobyt na území Slovenskej republiky, nemá udelené vízum, nebol mu uložený zákaz vstupu na území Slovenskej republiky a nie je žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Bolo zistené, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene bez potrebných dokladov.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ svojim konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 57 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, bolo dňa 2.8.2010 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky do 1.8.2012 č. p. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-20-002/2010.

Následne vydal odporca rozhodnutie č. p. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-20-001/2010 zo dňa 2. augusta 2010, ktorým podľa § 62 ods. 1 písm. a/ s poukázaním na § 59 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 1.8.2010 o 12.00 hod. navrhovateľa najviac na šesť mesiacov do doby vycestovania, realizácie administratívneho vyhostenia a navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a súčasne z úradnej povinnosti skúmal či rozhodnutie odporcu je preskúmateľné z hľadiska zrozumiteľnosti a dostatku dôvodov.

Rozsahom a dôvodmi žaloby v zmysle § 250j ods. 3 OSP v prípade, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, totiž nie je súd viazaný.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z účinného od 1.1.2008 policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, a to existenciou rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-20-002/2010 zo dňa 2. augusta 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že námietka ohľadom tlmočníka je irelevantná. Nie je isté, či námietky navrhovateľa týkajúce sa tlmočníka nie sú pravdivé, a ten naozaj konal v rozpore s dobrými mravmi a etikou tlmočníka, a to tým, že ovplyvňoval navrhovateľa, a či vzdanie sa podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení zodpovedalo vôli navrhovateľa. Pritom to malo za následok právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia a tvorilo podklad pre rozhodnutie o zaistení. Úlohou odporcu v ďalšom konaní preto bude vypočúť tlmočníka MVDr. A., najmä s ohľadom na tvrdenia navrhovateľa o jeho ovplyvňovaní tlmočníkom a zistiť či a ako bola vybavená sťažnosť podaná na osobu tlmočníka navrhovateľom a ostatými cudzincami z Afganistanu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že námietka ohľadom tlmočníka je irelevantná. Nie je isté, či námietky navrhovateľa týkajúce sa tlmočníka nie sú pravdivé, a ten naozaj konal v rozpore s dobrými mravmi a etikou tlmočníka, a to tým, že ovplyvňoval navrhovateľa, a či vzdanie sa podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení zodpovedalo vôli navrhovateľa. Pritom to malo za následok právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia a tvorilo podklad pre rozhodnutie o zaistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom dáva do pozornosti, že rovnaké námietky (týkajúce sa údajného ovplyvňovania účastníkov konania tlmočníkom MVDr. A.kbari, ako aj námietky týkajúce sa vady doručeného rozhodnutia o zaistení, nakoľko v odôvodnení rozhodnutia nie je uvedené číslo rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu, boli vznesené účastníkmi konania aj v ďalších právnych veciach, ktoré sú predmetom odvolacieho konania na NS SR, a to sp. zn. 1Sža 100/2010 a sp. zn. 1Sža 98/2010).

Úlohou odporcu v ďalšom konaní preto bude vypočúť tlmočníka MVDr. A., najmä s ohľadom na tvrdenia navrhovateľa o jeho ovplyvňovaní tlmočníkom a zistiť či a ako bola vybavená sťažnosť podaná na osobu tlmočníka navrhovateľom a ostatými cudzincami z Afganistanu.

K námietke existencie rozdielneho vyhotovenia rozhodnutia o zaistení, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že tvrdenie navrhovateľa o doručení rozhodnutia o zaistení, v ktorom mal chýbať údaj týkajúci sa čísla konania vo veci rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu, nie je možné verifikovať bez predloženia originálu rozhodnutia o zaistení navrhovateľom, ktoré mu bolo zo strany odporcu doručené.

Z obsahu spisu krajského súdu vyplýva, že zástupkyňi navrhovateľa bolo dňa 14.10.2010 v pojednávacej miestnosti krajského súdu cestou zástupcu odporcu doručené písomné vyhotovenie rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-PO-CP-ZVC-20- 001/2010 zo dňa 2.8.2010, tak ako je odôvodnené a ako sa nachádza v administratívnom spise odporcu.

Bez porovnania originálu rozhodnutia o zaistení, ktoré bolo navrhovateľovi doručené, však nie je možné ustáliť, či táto námietka navrhovateľa je dôvodná. Pokiaľ sa preukáže pravdivosť tvrdení navrhovateľa, takýto nedostatok je potrebné odstrániť cez inštitút opravy chýb v zmysle § 47 ods.6 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok), podľa ustanovenia ktorého chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania.

Odvolačí súd však považuje za dôležité upriamiť pozornosť na to, že správny orgán takto nepostupoval a k prípadnému zhojeniu takejto chyby, ktorá sa však zatiaľ nepreukázala, môže dôjsť len postupom podľa § 47 ods.6 Správneho poriadku.

Navyše v kumulácii s ďalšou námietkou navrhovateľa vo vzťahu k tlmočnickovi konania, ktorý mal ovplyvňovať navrhovateľa najmä pri jeho rozhodovaní o vzdaní sa opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení, nie je bez vyriešenia tejto krucálnej otázky možné zajať stanovisko k otázke, či v čase rozhodovania odporcu o zaistení navrhovateľa existoval nespochybniteľný podklad nevyhnutný pre vydanie rozhodnutia o zaistení, ktorým je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/

zákona existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení s náležitosťami rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 1-3 Správneho poriadku.

Na základe uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, a preto rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie odporcu v intenciách ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e) a § 250j ods. 3 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, vzhľadom k tomu že si náhradu trov konania neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová